

Grădina mea

— Fabulă —

Grădina mea din București
Nu-i mare cit o 'mparație,
Așa ceva-i greu să găsești
Cu una mie lei chirie.

Într'un minut poți s'ocolești,
Că-i doar doi stinjeni de pământ
Grădina mea pe care-o cînt;
Pe-o 'mparație 'nsă n'aș da
Grădina mea !

Cresc ierburile pălămidei,
Cucută crește, și susai,
În cele biete brazde două,
Dar nu le-aș da în schimb pe nouă
Grădini ale Semiramidei.
Ori nouă parcuri din Versailles!
Însă, pe lângă balarii -
(Ce'n van le rupi. n'ai ce să faci.
Caci se prăsesc cu mii și mii.
Cum se prăsesc vinjoși copii
La vetrele celor seraci,
Neîngrijiți, trudind din greu.
Având drept orice „guvernante“
Numai pe bunul Dumnezeu) ;
Pe lîng'aceste proaste plante
Vă rog să credeți, cetitori,

Ca 'n grădinița-mi am și flori...
 Ici, călțunașul* se ridică
 Pe sfori, cutezători, hai-hui,
 Întocmai ca un parvenit
 Colea, pierduta'n umbra lui,
 Zadarnic biata viorica
 Pîndește raza soarelui;
 Ș'o prinde doar către-asfințit
 Precum descris în cartea sorții
 (Urta carte, arz-o focul!)
 Ca oamenii cei buni—norocul
 Sa-l vadă doar în clipa morții!...
 Mai am și roze în grădina,
 Și micșunele și verbina,
 Vanilie și margherite...
 Și toate cele-s înflorite,
 Și-a lor mirezme 'n vraja serei
 Slăvesc triumful sfînt al verei!

Dar parc' un blestem, o osînda
 Apasă mica mea grădina,
 Ca'n van la geamuri stau de pînda
 Sa văz un flutur, o albina,
 S'aud un svon de aripioare
 Sburînd cu drag pe ling'o floare!...
 Zaresc doar ziduri reci și mute,
 Și resemnate flori, tăcute,
 Ca fetele nemăritate....
 De rouă încă 'nlacramate,
 Ce melancolice se scutur—
 Și nu-i albina, și nu-i flutur
 Ca să culeaga cu amor
 Parfuinul sufletului lor,
 Suspinul sufletului care
 Se stinge făr'o sarutare!...

*) Nemțîșornl

Tirziu... cind trista toamnei boare
Imi pustiea scumpa grădina,
Zariiu în brazde-o sburătoare...
Ș'atita vreme jinduite
De 'mbrățișarea unui mire,
Fecioarele imbatrinite
Plecară capul cu uimire,
Și nu știeau, incremenite,
Să spuie-o vorbă de iubire...
— „Cum se 'ndura 'n sfârșit să vină?
Gemea murindul trandafir,
„Aicea-i ca 'ntr'un cimitir,
„Voios nu vine-un musafir!“
...Eu, de la geam, nu m'am mirat,
C'aflaiu îndată ce-i cu ea,
Cu sburătoarea ce sosea.
Era o viespe !... M'a 'nșepat, —
Și ce venin amar avea !...
....De ce'n grădina ta pustie,
Sărmane suflet înșelat,
Acest amor înveninat,
Acest amor mai fu să vie ?

George Ranetti